

Conclusies.

- I. Het kaliumgehalte van de hartspier blijft bij doorstroomen met optimale of hoge kaliumdoses in de Ringersche vloeistof onder de gebruikelijke proefvoorwaarden constant. Bij lagere kaliumdoses wordt kalium aan de vloeistof afgestaan en wel het snelst bij kaliumlooze Ringer.
- II. Voor het instandhouden der automatie mag het kaliumgehalte der hartspier niet dalen beneden twee derde van het normale, tenzij een andere radioactieve stof wordt toegevoegd.
- III. Zoowel bij de kikvorsch als bij de schildpad wordt het uraan door de hartspier opgehoopt. Vermoedelijk geschiedt dit aanvankelijk ten deele door adsorptie, ten deele door praecipitatie en bij langer doorstroomen geheel door praecipitatie. De hoeveelheid is ongeveer evenredig met den duur der doorstrooming en met de doseering in de Ringersche vloeistof. Hetzelfde geldt voor thorium, ionium en radium.
- IV. Adrenaline en histamine sensibiliseeren beide even sterk voor kalium als voor uraan. Waarschijnlijk berust zulks op verlevendiging der automatie door deze hormonen. Daarbij komt nog een sterker vasthouden (adsorptie?) van uraan. Het verbreken van het evenwicht moet op den laatsten factor berusten.
- V. Choline bevordert het vasthouden van het kalium door de hartspier (adsorptie?), waarin de verklaring gevonden kan worden zoowel voor de sensibilisatie voor kalium als voor het verbreken van het evenwicht.